קכ:, ד) שייך לדף לח.,

ע א ב ג ד מיי' פ״ח מהל' נזירות הלט״ו: עא ה מיי שם הלט"ו: עב ר מיי שם הלי"ו:

מוסף רש"י

הקדש טעות הקדש. השחור כשינא ודינר זהב כשיעלה וחבית של יין לכשתעלה הוו החדש. אע"פ יצאו ראשונה כמו שלמל הוו הקדש (ראמ״ה בשמו).

פי' הרא"ש דבת אינה יורשת והבנים יורשים היאד תגלח על יורשים היאן הגלוו על נזירות אביה: מהו דתימא ירושה גמירי לה דכל מי שהוא יורש מגלח: איבעיא להו פליגי רבנן עליה דר׳ יוסי ואת״ל פליגי ארישא דאפי׳ הוא ואביו נזירים אסיפא דאפי' נזר אחר מיתת אביו אינו מגלח דלית להו הלכה: ת״ש דארישא פליגי. ה״ג דתניא כיצד אמרו האיש מגלח על נזי׳ אביו מי שהיה אביו נזי׳ והפריש אביו מעות על נזירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא אבל מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו אלו יפלו לנדבה דברי ר יוסי ר' אלעזר ור"מ ור' הודה אמרו זהו שמגלח צל נזי׳ אביו. בעי רבא יש לו ב׳ בנים. לר׳ יוסי שנדרו אחר מיתת אביהם ולרבנן . אף בחיי אביהם הלכה גמירה לה כל דקדים מגלח בתחילה או דילמא ירושה וגמירי ופליגי: בעי רבא שנית: בכור ופשוט מהו. אם ירושה גמירי ופליגי ה"מ (בכור) [פשוט] ופשוט אבל בכור ופשוט לא קרי׳ ביה בכל אשר ימצא לו או דילמא כל דין ירושה אית ליה: ואת"ל לפום מאי דשקיל מגלח בחוליז הוא דאית ליה פי שנים כגון שאמר אביו אלו מעות לנזירותי ולא אמר לקרבנות נזירותי אבל בהקדש לא אם אמר לקרבנות נזירותי: וה״ה דמצי למבעי גם בפשוט אי ו מצי למבע גם בעשום אי גמירי הלכה במעות דָהקדש. ופי׳ זר הוא. ויר׳ ל לפרי׳ דסיומא דמילתא (ל ולפום מאי דשקיל מגלח בב׳ פשוטי׳ כל חד מגלח בב כטוט כייוו מגיוו לפום מאי דשקיל ולא אמרי' כל דקדים מגלח: אתרי הכי בכור ופשוט לא בשאר נכסים דבחולין הוא דשהיל פי שנים דקרינן ו שקר כי שנים דקרינן ביה בכל אשר ימצא לו או דילמא לא שנא: אביו נזיר

משבי לומר פליגי. רבנן עליה דר' יוסי מדקתני במתני' ר' רבנן ארישא דקאמר ר' יוסי אם נדר בחיי אביו אינו מגלח ואמרי רבנן דמגלח בכל ענין [או] אסיפא דקאמר דנדר לאחר מיתה מגלח

על ומירותן אביו ואמרי רבנן אינו מגלח: תא שמע. דארישא פליגי דתניא כילד אמרו האיש מגלח על מעות אביו מי שהיה אביו נזיר והפריש אביו מעות למירותו ומת ואמר הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות בן אביו אבל מי שהיה הוא ואביו מירים והפריש אביו מעות לנזירותו ומת הרי אלו יפלו לנדבה דברי רבי יוסי ר"א ור' מאיר ור' יהודה אומרים זהו שמגלח על מירות אביו וברוב ספרים היא משובשת: בעי רבה יש לו שני בנים נוירים. לרבי יוסי שנדרו אחר מיתת אביהן ולרבנן גם בחיי אביהן: הילכתא גמירי לה. [ולא] כדין חלוקה בשוה:

וכל הקודם מהם וכל דקדם גלח. זכה בחם: ופלגא חוי. פלגי זה נוטל החלי וזה נוטל החלי כמו בשאר ירושה: בער [רבא] גרים ר"ת והראשון [רבה בכור] ופשוע מירים מהו הלכתה גמירי לה ולח מן הדין והכא לא בעי גלוחי לפום מאי דשקיל דאע"פ דשני פשוטי פלגי מכל מקום אינו כשאר ירושה ה"ני לענין שיטול הבכור פי שנים [וה"נ] לא מצי להביא תגלחתו לפום מאי דשקיל כשאר² נכסים או דילמא ירושה גמירי כי ג] היכי [דנוטל] פי שנים: ממעות שהפריש אביו לקרבנות נזירותו ד] [כן מגלח]: ואת"ל בחולין הוא דאית ליה פי שנים. פי׳ ר״ת בחולין דאמר לשון חולין ולא לשון הקדש דאמר מעות אלו למירות: [אבל] בהקדש לא. אילו אמר הרי אלו

לקרבנות מירותו: או דילמא כיון [דקני] ליה לגלוחי לא שנא. ואפילו אמר לקרבנות מירותו דמוכח לשון הקדש: אבין נזיר עולם והוא נזיר בתם. או איפכא כי גמירי הלכתא בסתם מיר ומלי למיבעי דאביו והוא מיר עולם או שמא הא פשיטא דמגלח כיוו ששמום החב והבן בחד גוונא לנזירותם: ואת"ל הכא אידי ואידי בנזירות טהרה ומגלח שפיר על מעות אביו: בעי רב אשי אביו נזיר שמא והוא נזיר מהור. אביו מיר טמא נטמא והפריש מעות לניפורים ואשם מהו שיוסיף בנו על אותם מעות להביא חטאת עולה ושלמים למירות טהרה אי נמי אביו נזיר טמא וחזר והתחיל ומנה נזירות טהרה הואיל ונטמא לא הוי דומיא דנזירות דבן דלא נטמא לא מגלח: אביו נזיר טהור. והפריש מעות והוא נזיר טמא מהו שיביא הבן לפורים [מן] המעות שהפריש אביו למירות טהרה:

הדרן עלך מי שאמר

בית שמאי אומרים הקדש מעות הוי הקדש. כדמפרט ואזיל ומשום דבתר הכי איירי בנזירות בטעות נקט הני פלוגתייהו במכילתין וכן משום פלוגתא דבית שמאי ובית הלל דבסמוך גבי מי שנדר ונשאל לחכמים כו' אמרו להם בית הלל לבית שמאי אי אתם מודים בזה שהוא הקדש טעות ותלא ותרעה בעדר כלומר אם כן [היאך] ז אומרים בהקדש טעות דפליגי עלן: כילד

יוסי אומר משמע דפליגי רבנן עליה ואם תימצי לומר פליגי

קא משמע לן הלכה איבעיא להו פליגי רבנן עליה דר' יוםי או לא פליגי ואם תימצי לומר פליגי ארישא או אסיפא ת"ש מאכיצד אמרו האיש מגלח על נזירות אביו מי שהיה אביו נזיר והפריש אביו מעות לנזירותו ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלה על מעות אבא זהו שמגלח על מעות אביו אבל מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות לנזירותו ומת הרי אלו יפלו לנדבה דברי ר' יוםי ר' אליעזר ור' מאיר ורבי יהודה אמרו יזה הוא שמגלח על מעות אביו בעי רבה יש לו שני בנים נזירים מהו הילכתא גמירין לה כל דקדים 🕫 גלח גלח או דילמא יירושה גמירין לה ופלגא הוי בעי רבא בכור ופשום מאי הילכתא גמירין לה והילכך לא בעי גלוחי לפום מאי דשקיל או דילמא ירושה היא וכי היכי דשקיל פי שנים הכי מגלח ואם תימצי לומר ירושה היא יולפום דשקיל מגלח ובחולין הוא דאית ליה פי שנים אבל בהקדש לא או דילמא כיון דקני ליה לגלוח לא שנא אביו נזיר עולם והוא נזיר סתם אביו נזיר סתם והוא נזיר עולם מאי כי גמירין הילכתא בסתם נזירות או דילמא "לא שנא ואם תימצי לומר הכא אידי ואידי נזירות מהרה בעי רב אשי אביו

והוא נזיר ממא מאי יתיקו: הדרן עלך מי שאמר

נזיר ממא והוא נזיר מהור אביו נזיר מהור

בית שמאי אומרים הקדש מעות הקדש וב"ה

בנזירות אביהן וכי היכי דשקיל האי בכור פי שנים בכל הנכסים הכי (ס) בהאי נמי מגלח פי שנים: עובחולין הוא דאים ליה. לבכור פי שנים: אבל בהקדש. לאחר שנקרב הקרבן ומבקשין לאוכלו לא שקיל פי שנים יו אלא חולקין ביניהם בשוה: או דילמא. כי היכי דקני ליה פי שנים לגלח בהן הכי נמי לענין חלוקה לאחר שהקריבו קרבנותיהן אע"ג דמוקדשין הן שקיל בהו פי שנים: כי גמירי הילכתה בסתם נזירות. היכה דתרוייהו קיימי בסתם נזירות אבל היכא דחד מנהון נזיר עולם לא או דילמא לא שנא: ואמ"ל הכא. כיון דנזירות דאבא ונזירות דברא נזירות דטהרה הוא מגלח הבן על מירות האב: בעי רב אשי היכא דאביו נויר טמא והוא נויר טהור. מהו להוסיף על מעות לפורין שהפריש אביו להביא בהן שו קרבנות וכן אם אביו טהור והוא טמא מהו להביא לפורים באותן מעות שהפריש אביו למירות טהרתו יו תיקו:

הדרן עלך מי שאמר

בית שמחי חומרים הקדש טעות (0): ד) כילד חמר שור שחור שילח מביתי ראשון. בשחרית יהא הקדש וילא לבן הרי זה הקדש וכן כשיעלה דינר של כסף או חבית של שמן כולן הקדש הואיל וילאו בראשונה ואף על גב שלא נתקיימו דבריו שהוא סבור שינא שחור יו ויעלה דינר של זהב וחבית של יין תחילה: ובית

הקדש פי׳ אף אם יצא לבן ראשון הוא קדוש. דינר זהב וכו׳ חבית של יין וכו׳ ובגמ׳ מפרש הני ג׳ בבי למה לי

אסיפא פליגי. דלרבנן סבירא להו איפכא (כ) דלמא מאי דשמיע להו מר' יוסי דאמר ברישא דאין זה מגלח על מירות אביו סבירא להו

לרבנן הוי מגלח ומאי דקא"ר יוסי

בסיפא דהוי מגלח סבירא להו

לרבנן דאינו מגלח: ה"ג מ"ש כילד

אמרו האיש מגלה על נזירות אביו

מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש

אביו מעום לנזירות ומת זהו שמגלה

על נזירות אביו אבל מי שהיה אביו

נזיר והפריש אביו מעות לנזירותו

ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלת

על מעות אבא הרי אלו יפלו לנדבה

דברי ר' יוסי רבי אליעזר ור' מאיר

ור' יהודה אומרים זהו שמגלה על

נזירות אביו. כלומר מדקאמרי רבי

אליעזר ורבי יהודה בהאיך ברייתא

זהו שמגלח אלמא דארישא ואסיפא

פליגי והכי משמע זהו ששאמרו

(ע"מ) שמגלח על נזירות אביו

אבל מי שהיה נזיר בחיי האב שכבר

נתחייב בקרבן דו אחד בפני עלמו אין

מגלח על נזירות אביו ושמע מינה

דארישא וסיפא פליגי ש"מ: כל

דקדים. נזירותיה מגלח על נזירות

אביו או דילמא ירושה גמירי לה וכל

מאן דהוי בר ירושה גמירי לה דוכי

בהו: ופלגא הוי אן כו'. וחולקין אותו

בשוה זה יביא חליו וזה כן חליו ומייתו

מבתיהן כדי להשלים קרבנותיהן עם

מעות אביהן: בעי רבא. היו לו

חבנים נזירין בכור ופשוט (ד) לגלח

על מירות אביו היכי שחלי ביה:

הילכתה גמירי לה. שמגלחין על

מירות אביהן ולא מחמת ירושה והילכך

לא בעי לגלוחי לפום מאי דשקיל אלא

בפלגה היה שתגלחיו

קמ"ל הלכה. בן ולא בת: ואם סימלי לומר פליגי ארישא. הוא א) נ"א איממי, ב) [מוספתא

דפליגי ארבנן דאמרי שאף מגלח על נזירות אביו בולא שני להו

לרבנן בין רישא לסיפא שבכולן האיש מגלח על מירות אביו: או

נוסחת הריב"ו א] דרבנן אמרי: ב] דלא שני להו לרבנו: גז שאמר: ד] אחר: ה] יביא חליו: ו] שני בנים: ז] בחולין: ח] פי שנים בו אלא: טו הרבנותיו: י] טהרתו לא ידעי א נגו ננו ידעינן נו כ] שחור ראשון:

הגהות הב"ח (A) גמ' כל דקדים מגלחאו דילמא כל"ל וחיבת גלח נמחק: (ב) רש"י ד"ה או רלמאי דשמיע להו כל"ל: (ג) ד"ה ה"ג מ"ש כילד וכו' והכי משמע זהו שאמרו כשבזר אחר מיתת אביו ואמר הריני נזיר על מנת שאגלח על מעות אבא מגלח על נזירות אביו אבל מי: על טילות טפיר טפל לני. (ד) ד"ה בעי רבא וכו׳ ופשוט ובאו לגלח: ופשוט ובאו לגלח: (ה) ד"ה הילכתא וכו' בכל הנכסים הכי נמי בהאי מגלח: (ו) ד"ה צ"ש כו' :הקדש טעות הקדש כילד

הנהות מהר"ב רנשבורנ

א] רש"י ד"ה ופלגא הוי כלומר כל"ל: ב] תד"ה ת"ש וכו׳ שאגלח על מעות אבי מגלח על מעות אביו לוכי מגנלו על משוע לוכי הבל. כל"ל ה"מ: ג] ד"ה בעי רבה וכו' או דלמה ירושה גמירי כי היכי דנוטל. תיבות היכי דנוטל דנוטל. תיבות הר נמחק. ונ"ב מגלח יטול פי מחשות כל"ל: שמים ממעות כניינ. ד] בא"ד שהפריש אביו לקרבנות נזירותו כן מגלח. מיבות כן מגלח נמחק:

הגהות התוספות 1. תיבת ה"נ נמחק. 2. ל"ל בשאר. 3. ל"ל כי היכי דנוטל ממעות כו'. 4. ל"ל ואת"ל ירושה גמירי ולפום דשהיל מגלח בחולין הוא כוי. 2. ל"ל ששניהם. 6. ל"ל דנזירות. 7. ל"ל א"כ אודו לן בהקדש טעות דפלגיתו עלן.

פי' הרא"ש (המשך) ואת"ל קאמר: אביו נזיר טמא נטמא והפריש מעות לצפורים ואשם ומת מהו שיוסיף הבן על אותן מעות להביא קרבנ׳ נזי׳ טהרה או להפך מאי. םליק פרקא ב"ש אומרים הקדש טעות הקדש. כדמפרש ואזיל כיצד אמר שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש. ב"ש אומרים

עולם וכו' כי גמירי הלכתא בסתם נזיר פי' כששניהם בסתם נזי' וה"ה דמצי למבעי אם שניהם נזיר עולם אלא שקצר התלמוד

ל) ל"ל ויש לפרש דסיומא דמילתא היא וכו" ולפום מאי דשקיל מגלח ה"מ ב"ב פשוטים וכל דקדים מגלח אבל בכור ופשוט וכו".